

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-20 У. 2404/12
07.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Релјића, чланова већа, са судским саветником Катарином Печић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Т. С. из села О. , општина В. Б., кога заступа пуномоћник Драгош Ж. Петрашиновић, адвокат из Трстеника, улица Ж. Апостоловића број 7/24, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења 07 број 466-02-01208/1971 од 24.01.2012.године, са заинтересованим лицем Јавним предузећем за газдовање заштићеним шумама “Борјак” из Врњачке Бање, у предмету самовласног заузећа земљишта, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 07.04.2014.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, 07 број 466-02-01208/1971 од 24.01.2012.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 33.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, по жалби овде заинтересованог лица, ЈП за газдовање заштићеним шумама "Борјак" из Врњачке Бање, поништено је решење Општинске управе општине В. Б. – Одељење за финансије и буџет, број 462-128/92 од 27.10.2010. године. Наведеним решењем, у ставу I диспозитива, ништи се правоснажно решење Прве Комисије за расправљање имовинских односа насталих самовласним заузећем земљишта у друштвеној својини СО В. Б., број 500-186/70 од 27.11.1970. године, у односу на к.п. бр. ... КО О. , укупне површине 2.02,72 ха. У ставу II диспозитива истог решења признаје се у својину Т. С. из О., правном следбенику самовласног заузимача к.п. бр.... КО О. у пов. од 2.28,00 ха. У ставу III диспозитива тог решења констатује се да ће се по правоснажности решења извршити геодетско снимање признате катастарске парцеле и извршити промене у кат. оперативу КО О. о трошку правног следбеника.

У тужби поднетој препорученом поштом Управном суду дана 24.02.2012. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост побијаног решења због повреда одредаба управног поступка, неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреда материјалног права. Истиче да је неспорно да је правни претходник тужиоца, његов отац заузео непокретност к.п. бр. ..., у површини од 2.02,72 ха, у КО О. још 1939. године. Узурпација је призната од Народноослободилачког одбора у Подунавцима, након Другог светског рата. Ступањем на снагу Закона о расправљању имовинских односа насталих самовласним заузећем земљишта у друштвеној својини, тужилац је на време поднео захтев надлежној Општинској комисији у В. Б., ради доношења решења којим му се признаје право својине на поменутој кат.парцели, али је донето негативно решење јер није пристао да му се призна 1 ха, али не више, а да су неки од грађана из О. пристали на 1 ха, иако су њихови правни следбеници узурпирали површине од преко 1 ха. Посебно указује да наведени закон не прецизира, које површине земљиште треба да буде да би исто било признато у својину. Такође истиче да је неспорна чињеница да се он према поменутој парцели односио као власник свих 50 година, да су и остали грађани то уважавали, као и то да ни садашњи власник "Б. и." из В. Б., није вршио сечу, нити било који вид газдовања овом парцелом. Тужилац истиче и то да је поводом ове правне ствари покренуо и успео у поступку пред Врховним судом Србије у предмету У. 4388/05, после чега су донета првостепена решења Општинске управе у В. Б., у којима му се признаје право својине на поменутој кат. парцели. С обзиром да је свим тзв. самовласним заузимачима кат. парцела око ове парцеле признато право својине, како је то

истицано и у ранијој тужби, а што је неспорно, овакво стање ствари би створило полуенклаву државног земљишта у комплексу приватне својине већом од 5 ха, а што би било супротно закону, или другим већ решеним осталим заузимањима око ове парцеле. Право је признато свим осталим самовласним заузимањима осим овде тужиоцу, иако су пре ступања на снагу наведеног закона сви били у истом правном положају. Стога тужилац сматра да је на овај начин другостепени орган неправилно одлучио на његову штету, а у корист ЈП "Борјак" из Врњачке Бање, повредом Закона о расправљању имовинских односа насталих самовласним заузећем земљишта у друштвеној својини, а неправилном применом члана 2., 3. и 4. Закона. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање и да му се накнаде трошкови за састав тужбе по АТ и трошкови за судску таксу.

Тужени орган у одговору на тужбу, остао је при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да се тужба одбије, као неоснована.

Заинтересовано лице ЈП "Борјак", преко законског заступника, у одговору на тужбу истакло је да тужилац није предложио нове чињенице, нити је приложио нове доказе осим оних о којима је другостепени орган одлучивао. Предложио је да се тужба тужиоца одбије, као неоснована.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу, имајући у виду одредбу члана 34. став 1. Закона о управним споровима, која је у складу са чланом 38. ЗУС-а, одржана у присуству пуномоћника тужиоца, а у одсуству уредно позваних туженог и заинтересованог лица.

Пуномоћник тужиоца је на усменој јавној расправи изјавио да остаје у свему при наводима изнетим у тужби и истакнутом захтеву, те да оспорава све наводе из датог одговора на тужбу заинтересованог лица. Предлога за допуну доказног поступка није имао. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове управног спора је тражио и определио по врсти и величини, тако што тражи трошкове за састав тужбе у износу од 25.500,00 динара и за приступ на расправу у износу од 27.000,00 динара.

По разматрању тужбе, одговора на тужбу туженог органа и заинтересованог лица, те изјаве законског заступника тужиоца, дате на расправи, као и након извођења доказа увидом и читањем списка предмета управног поступка туженог органа, који списи су достављен суду у овој управној ствари, суд налази да је тужба основана.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган је приликом доношења решења повредио правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на чију

сходну примену у поступку одлучивања другостепеног орган по жалби упућује члан 235. став 1. истог закона. Ово због тога што је образложење оспореног решења, у супротности са стањем у списима предмета. Наиме, тужени орган је поништио првостепено решење због тога што првостепени орган није имао у виду да је у овој управној ствари већ донето другостепено решење Републичког секретаријата за финансије СР Србије у Београду 07 број 466-1208/71 од 04.04.1988. године, којим је ова управна ствар већ правноснажно окончана, јер из списка предмета произлази да против тог другостепеног решења није вођен управни спор. Стога по оцени туженог, како је поступак окончан напред наведеним решењем другостепеног органа од 04.04.1988. године, првостепени орган није имао овлашћење да поново одлучује о истој ствари и да води поступак и поништава напред наведено правноснажно решење првостепеног органа, с обзиром да је ова правна ствар расправљена наведеним другостепеним решењем из 1988. године. Будући да је, по налажењу туженог, повређена одредба члана 19. ЗУП-а, одлучено је као у диспозитиву оспореног решења, у складу са одредбом члана 231. став 1. истог закона.

Овакав закључак туженог органа је супротан стању у списима предмета, будући да из става 3. образложења решења Републичког секретаријата за финансије СР Србије у Београду, Управе за имовинско-правне послове, 07 број: 466-1208/71 од 20.10.1988. године, који се налази у списима предмета, а којим је поништен закључак Секретаријата за урбанизам и друштвене делатности СО В. Б. број: 466-30/87-04 од 17.11.1988. године и предмет враћен првостепеном органу на поступак по примедбама изнетим у образложењу тог решења, произлази да је "у управном спору по тужби жалиоца (Т. С. из О., овде тужиоца) Врховни суд Србије пресудом У. 626/88 од 23.08.1988. године, поништио решење, овог Секретаријата број 466-1208/71 од 04.04.1988. године", па је тужени орган извео неправилан закључак да је тим решењем управна ствар већ правноснажно окончана и да из списка предмета произлази да против тог решења није вођен управни спор, јер наведено упућује на супротно. Дакле, из наведеног јасно произилази да разлози из образложења оспореног решења у овој управној ствари, који су представљали основ за поништај првостепеног решења, не одговарају стању у списима предмета, те у вези с тим образложење оспореног решења не садржи ни разлоге за закључак да су испуњени услови прописани чланом 231. ЗУП-а, да се уважи жалба коју је тужилац изјавио против решења првостепеног органа. Ово посебно што та одредба ЗУП-а у два става регулише потпуно две различите правне ситуације, са различитим правним последицама, па је та одредба ЗУП-а као разлог за поништај првостепеног решења непрецизно наведена, као основ за поништај првостепеног решења, имајући у виду да се само

на посредан начин и то због помињања члана 19. ЗУП-а, може закључити да је жалба уважена применом става 2. члана 231. ЗУП-а. Међутим, због садржине става 2. те одредбе и разлога због којих је тужени (погрешно) поништио првостепено решење, доводи се у питање уопште могућност примене те одредбе, чак и да су правилни разлози због којих је поништено првостепено решење. Ово због тога што та процесно-правна одредба регулише питање поступања другостепеног органа у ситуацији када тај орган утврди да је првостепено решење донео ненадлежан орган, што према образложењу оспореног решења нису били разлози за поништај првостепеног решења, већ су разлози били правноснажно окончан поступак, из чега је тужени орган извео погрешан закључак да је првостепено решење донео ненадлежан орган. Уосталом, у том случају тужени би био у обавези да након што поништи првостепено решење по службеној дужности, предмет достави надлежном органу на поступање. Дакле, у конкретном случају тужени је, поред тога, што је погрешно нашао да је поступак у овој управној ствари већ правноснажно окончан, чак и на тако погрешно изведен закључак, погрешно применио процесно-правне одредбе ЗУП-а. По оцени суда, ваљано образложење по природи ствари представља неопходну претпоставку, јер без таквог образложења није могуће ценити правилност утврђеног чињеничног стања у жалбеном поступку, а нити законитост оспореног решења у управном спору. Стога, како образложење представља онај део писано издатог решења у коме се наводи правни основ и разлози за одлуку из диспозитива и омогућава странци да схвати зашто је донето решење баш оне садржине као што је изнето у диспозитиву, а не нека другачија одлука, а како овде оспорено решење, супротно наведеној одредби ЗУП-а, не садржи напред наведене податке, одлучено је као у диспозитиву пресуде.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, те се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на повреде правила управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе чл. 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона

о управним споровима, одлучио као диспозитиву ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Одлуку о трошковима управног спора суд је донео на основу одредби члана 66. и 67. ЗУС-а, у вези са одредбама члана 151, 153. и 154. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену упућује члан 74. ЗУС-а, па је, имајући у виду успех тужиоца у спору, истом досудио трошкове у висини таксе за награду адвокату на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и за заступање на расправи у износу од 16.500,00 динара, што укупно износи 33.000,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр. 121/12), па је одлучено као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.04.2014. године, I-20 У. 2404/12

Записничар
Катарина Печић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД